

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D.**, zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou, se sídlem Paprsková 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. MSP-53/2017-OSV-OSV/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. MSP-53/2017-OSV-OSV/2 a rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2016, č. j. Si 1379/2016, **se ruší.**
- II. Městskému soudu v Praze **se nařizuje** poskytnout žalobci k jeho žádosti o informaci ze dne 7. 10. 2016 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015, sp. zn. 57 T 1/2013 po provedené anonymizaci.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2017, č. j. MSP-53/2017-OSV-OSV/2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2016, č. j. Si 1379/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), o zaslání kopie rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015, sp. zn. 57 T 1/2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že řízení o žádosti o informace probíhá s průtahy a byly překročeny zákonné lhůty, kdy o odvolání nebylo žalovaným rozhodnuto do 15 dnů, ale až po půl roce. Dále namítal, že v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neobsahují zákonem předepsaný údaj „Vypraveno dne“ na těchto písemnostech ani na poštovních obálkách. Dále namítal, že žalovaný nepřihlédl k odůvodnění odvolání ze dne 30. 12. 2016 a nesprávně vycházel pouze z blanketního odvolání ze dne 21. 11. 2016, když v případě chybějících náležitostí odvolání (jeho důvodů) by nadto měl správní orgán účastníka vyzvat k jejich odstranění a určit mu k tomu lhůtu. K takovému postupu ale dle žalobce v řízení nedošlo. Konstatoval, že odvolání ze dne 21. 11. 2016 bylo podáno pouze z procesní opatrnosti, neboť písemné vyhotovení prvostupňového rozhodnutí neobsahovalo zákonnou náležitost – otisk úředního razítka (ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu), a proto jej nebylo možno považovat za řádně doručené. Dále uvedl, že podání ze dne 30. 12. 2016 bylo podáno v zákonné 15 denní lhůtě poté, kdy mu bylo teprve doručeno řádné písemné vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, tj. bylo podáno včas a žalovaný k němu měl přihlížet. V důsledku tohoto postupu žalovaného tak nebylo prvostupňové rozhodnutí přezkoumáno v plném rozsahu. Dále namítal, že odepření informací z důvodu, že požadovaná informace neexistuje (protože trestní rozsudek dosud nebyl písemně vyhotoven), žalovaný potvrdil dne 31. 5. 2017, v době, kdy požadovaná informace již existovala, neboť dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byl požadovaný rozsudek vypraven (rozeslán) stranám dne 10. 3. 2017. Důvod pro odepření informace tak v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval. Tím žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb.
- [3] Dne 7. 8. 2017 zaslal žalobce soudu doplnění žaloby, ve kterém podrobně popsal průběh správního řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 doplnil, že doručení písemného vyhotovení rozhodnutí bez otisku úředního razítka nevyvolává žádné právní účinky, tedy ani běh lhůty pro podání odvolání. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2013, č. j. 21 Cdo 2288/2012 uvedl, že písemné vyhotovení rozhodnutí bez otisku úředního razítka není veřejnou listinou, a proto běh lhůty pro podání odvolání započal teprve až doručením řádného písemného vyhotovení prvostupňového rozhodnutí se všemi zákonnými náležitostmi. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, uvedl, že je nepřipadný, neboť se nedomáhá zrušení rozhodnutí správního orgánu z důvodu chybějící zákonné náležitosti, ale zpochybňuje, že doručení stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí bez zákonné náležitosti vyvolalo právní účinky. Dále

doplnil, že žalovaný měl postupovat podle ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb., tj. měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a žádosti žalobce vyhovět. Zdůraznil, že pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav, který tu je v době rozhodování správního orgánu. Stejně tak podle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu má správní orgán pečlivě přihlížet ke všemu, co za řízení vyšlo najevo.

- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že v rámci odvolacího řízení přihlížel nejen k žalobcovu odvolání ze dne 21. 11. 2016, ale též k jeho podání ze dne 30. 12. 2016. K tomu ale přihlížel jen jako k vyjádření účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu, zohlednil jej při rozhodování o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nikoli však při rozhodování o správnosti tohoto rozhodnutí. S odkazem na odbornou literaturu uvedl, že správnost odvolací orgán zkoumá pouze co do námitek uvedených v odůvodnění odvolání doručeného v zákonem stanovené době. Žalovaný dále poukázal na to, že požadovaný rozsudek byl sice vydán již dne 27. 11. 2015, avšak vypraven byl teprve dne 10. 3. 2017. Důvody, které způsobily takto dlouhou prodlevu mezi vyhlášením rozsudku a vyhotovením jeho písemného odůvodnění, není oprávněn přezkoumávat. Uvedl, že pro posouzení zákonnosti postupu povinného subjektu bylo klíčové, zda požadované informace ke dni vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti reálně existovaly, či nikoliv. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že tyto informace v daném okamžiku prokazatelně existovat nemohly, přičemž povinný subjekt ani nebyl povinován jimi disponovat, ztotožnil se se závěry obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí.
- [5] Dne 21. 2. 2020 podal žalobce k vyjádření žalovaného repliku, ve které zopakoval své dřívější argumenty.
- [6] Při ústním jednání před soudem konaném dne 28. 5. 2020 účastníci řízení odkázali na svá dřívější podání.
- [7] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [8] Dne 7. 10. 2016 podal žalobce u povinného subjektu žádost o poskytnutí informací, ve které žádal o zaslání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015 vydaného v trestní věci sp. zn. 57 T 1/2013.
- [9] Rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2016, č. j. Si 1379/2016, byla žádost žalobce podle ustanovení § 2 odst. 4 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítnuta.
- [10] V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 předmětného zákona, dle kterého se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Uvedl, že žalobcem požadované soudní rozhodnutí nebylo dosud písemně vyhotoveno, a tudíž ani nemohlo být doručeno účastníkům řízení, což je podmínka zpřístupnění kopií rozsudku veřejnosti. Dále uvedl, že dotazem ve vyřizující kanceláři bylo zjištěno, že lhůta pro vyhotovení rozsudku byla prodloužena (důvodem je rozsah kauzy, mnoho obžalovaných a předpokládaná délka odůvodnění rozsudku v rozsahu mnoha desítek stran). Dále uvedl, že dle zákona č. 106/1999 Sb. se nelze domáhat poskytnutí informací „do budoucna“, tj. informací, které v budoucnu teprve vzniknou. Z hlediska předmětného zákona se jedná o neexistující informaci, a proto nemůže být žalobci (žadateli) poskytnuta.

- [11] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 21. 11. 2016 odvolání, ve kterém rozporoval zejména skutečnost, že stejnopis prvostupňového rozhodnutí není opatřen otiskem úředního razítka, přičemž současně požádal o doručení řádného stejnopisu rozhodnutí.
- [12] Po doručení stejnopisu prvostupňového rozhodnutí s otiskem úředního razítka podal žalobce dne 30. 12. 2016 podání označené jako „Doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 10. 2016“. V něm uvedl, že žádost o informace podal přibližně 10,5 měsíce po vydání požadovaného rozsudku. K tomu odkázal na ustanovení § 129 odst. 3 písm. b) trestního řádu, které stanoví lhůtu pro vyhotovení rozsudku 20 pracovních dnů s tím, že výjimky z těchto lhůt povoluje předseda soudu pouze ze závažných důvodů, a to nejdéle o dalších 20 pracovních dnů. Uvedl, že se ztotožnil s tím, že povinný subjekt nemůže poskytnout takovou informaci, kterou nemá, ale dle žalobce jde o informaci, kterou je dotázaný soud povinen mít. Rovněž pak odkázal na ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého může k odepření práva na informace dojít pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. Zároveň v této souvislosti odkázal na praxi jiných soudů (např. Obvodního soudu pro Prahu 4).
- [13] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017, č. j. MSP-53/2017-OSV-OSV/2, bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadeného rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že za řádně podané odvolání je možné považovat pouze žalobcovu podání ze dne 21. 11. 2016. Uvedl, že se neztotožnil s názorem žalobce, že absencí kulatého úředního razítka na doručeném rozhodnutí o odmítnutí žádosti nedošlo k řádnému doručení tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2288/2012 není přílehlavé, neboť se zde hovoří o veřejné listině vydávané v občanském soudním řízení, nikoli ve správním řízení. Nadto v případě projednávaném Nejvyšším soudem chyběl na veřejné listině podpis, a to jak na originále dokumentu, tak na stejnopisu usnesení. Rovněž pak odkázal na odbornou literaturu, dle které použití vadného razítka na písemném vyhotovení samo o sobě nezákonnost takového rozhodnutí nezpůsobuje. Dále pak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 229/2014-48, dle kterého samotná absence razítka nemusí sama o sobě být důvodem pro zrušení rozhodnutí. To by bylo namístě pouze v případě, pokud by pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal. Taková pochybnost však v posuzované věci dle žalovaného nepanuje. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo dle žalovaného řádně žalobci doručeno již dne 5. 11. 2016, kdy mu bylo vloženo do schránky. Dále k podání žalobce ze dne 30. 12. 2016 uvedl, že k němu přihlížel jen jako k vyjádření účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu; zohlednil jej při rozhodování o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nikoli však při rozhodování o správnosti tohoto rozhodnutí. S odkazem na odbornou literaturu pak vedl, že správnost odvolací orgán zkoumá pouze co do námitek uvedených v odůvodnění odvolání doručeného v zákonem stanovené době.
- [15] Dále k předmětu věci žalovaný uvedl, že dle aplikace InfoSoud došlo k vydání předmětného rozsudku dne 27. 11. 2015, avšak k vypravení tohoto rozhodnutí došlo až dne 10. 3. 2017, tj. teprve 5 měsíců po podání žalobcovy žádosti o informace. Dále zdůraznil, že orgán I. stupně neodmítl žádost proto, že by žalobci nechtěl požadované informace poskytnout, ale proto, že s ohledem na rozsáhlost případu nebyl rozsudek dosud vyhotoven, a ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., se tak jednalo o neexistující informaci. K odkazu žalobce na ustanovení § 12 tohoto zákona žalovaný uvedl, že toto ustanovení nelze vykládat tak, že by s ohledem na něj nemělo být vydáváno rozhodnutí o odmítnutí

žádosti jen z toho důvodu, že v budoucnu by mohlo dojít k odpadnutí důvodu pro takové odmítnutí. Žalobce dle žalovaného přehlíží, že povinné subjekty rozhodují o žádostech vždy podle stavu ke dni podání žádosti o informace. Dále uvedl, že žalobce se může se stejnou žádostí obrátit na povinný subjekt znovu.

- [16] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [17] Předmětem sporu mezi účastníky řízení, že otázka, zda byla žalobcová žádost o informace, kterou se domáhal poskytnutí trestního rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 57 T 1/2013, vyřízena v souladu se zákonem.
- [18] Povinný subjekt žádost žalobce odmítl podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého *„se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“* Povinný subjekt tak postupoval dle ustanovení § 15 téhož zákona, které stanoví, že *„[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“*
- [19] Na tomto místě nutno podotknout, že v době rozhodování svého rozhodování (dne 24. 10. 2016) postupoval povinný subjekt dle názoru soudu v souladu s citovaným ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť z povahy věci je vyloučeno poskytování takových informací, které neexistují. V rozhodné době totiž požadovaný soudní rozsudek nebyl doposud písemně vyhotoven, a tím pádem nebyl ani doručen účastníkům řízení, tudíž nemohl být zpřístupněn veřejnosti.
- [20] Na tomto závěru nemohou nic změnit ani tvrzení žalobce, že u vyhotovení předmětného rozsudku byly překročeny zákonné lhůty. Je tomu tak proto, že důvody, které způsobily dlouhou prodlevu mezi vyhlášením rozsudku a vyhotovením jeho písemného odůvodnění, nebyl oprávněn ani povinný subjekt ani žalovaný přezkoumávat. Zároveň však povinný subjekt nad rámec své povinnosti tyto důvody žalobci v prvostupňovém rozhodnutí osvětlil. Konstatoval, že lhůta pro vyhotovení rozsudku byla prodloužena (důvodem je rozsah kauzy, mnoho obžalovaných a předpokládaná délka odůvodnění rozsudku v rozsahu mnoha desítek stran).
- [21] Žalobce následně využil svého procesního práva a podal proti rozhodnutí povinného subjektu odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017 zamítnuto. V tomto rozhodnutí sice žalovaný dospěl k závěru, že požadovaný rozsudek byl v mezidobí, konkrétně dne 10. 3. 2017, vypraven, avšak i přesto prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že požadované informace ke dni vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti reálně existovaly a povinný subjekt nebyl povinován jimi disponovat.
- [22] V dané věci tak nastala situace, že v mezidobí od vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce z důvodu neexistence požadované informace (písemného vyhotovení předmětného trestního rozsudku) odmítnuta, došlo k vypravení písemného vyhotovení rozhodnutí, avšak následným rozhodnutím žalovaného bylo i tak odvolání žalobce zamítnuto a důvod odmítnutí jeho žádosti byl potvrzen.

- [23] Soud ve shodě s žalobcem dospěl k závěru, že žalovaný zcela pominul ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého platí: „*Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.*“ Klíčovou pro projednávanou věc je pak především druhá věta tohoto ustanovení.
- [24] Jelikož obecně platí zásada, že řízení na prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, přičemž zákon č. 106/1999 Sb. aplikaci této zásady ve svých ustanoveních nijak nevylučuje, tak dle závěru soudu nemohl již při rozhodování v odvolacím řízení obstát původní důvod odmítnutí, tj. důvod neexistence požadované informace dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Je tomu tak proto, že právě druhá věta ustanovení § 12 téhož zákona zakotvuje určité časové omezení práva odepřít informaci jen na dobu, po kterou trvá důvod odepření.
- [25] Z výše uvedeného přehledu vyplývá nesporná skutečnost, že v době rozhodování odvolacího orgánu byl již požadovaný trestní rozsudek vypraven, a ostatně na to i sám žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje, avšak v rozporu s ustanovením § 12 věta druhá zákona č. 106/1999 Sb., tedy po skončení doby, po kterou předmětný důvod odepření trval, tento důvod odepření informace odvolací orgán potvrdil. Rozhodnutí žalovaného je dle názoru soudu projevem přehnaného formalismu, neboť žalovanému nic nebránilo, aby na základě zjištěných skutečností, rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s právním názorem s tím, že důvod pro odepření informace již netrvá, a proto je na místě požadovanou informaci žadateli poskytnout.
- [26] Tento postup žalovaného sice výslovně v rozhodné době, na rozdíl od současnosti, jak bude dále uvedeno, nezakotvovalo žádné ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., avšak žalovaný mohl postupovat dle obecných ustanovení pro rozhodnutí v odvolacím řízení, které stanoví ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu.
- [27] V současné době je tento postup žalovaného výslovně zakotven v zákoně č. 106/1999 Sb. Zákonem č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, s účinností od 24. 4. 2019, totiž bylo do zákona č. 106/1999 Sb., vloženo nové ustanovení § 16 odst. 4 (pozn. soudu: a původní odst. 4 dostal označení odst. 5): „*Neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty první se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat.*“
- [28] Soud dále uvádí, že obecně nerozporuje žalovaným uváděnou zásadu, že rozhodující je skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu, avšak dospěl k závěru, že právě i tato zásada měla vést žalovaného k tomu, že by za dané skutkové situace (existence požadované informace) odvolání žalobce nezamítal, ale naopak by mu vyhověl, neboť v době jeho rozhodování požadovaná informace existovala.
- [29] Soud dále považuje za vhodné odkázat na ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého platí, že „*[při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti.*“

Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“

- [30] Z tohoto ustanovení vyplývá zvláštní skutečnost, použitelná právě jen v řízení dle zákona č. 106/1999 Sb., tj. že správní soud ve svém rozhodnutí přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že správní soud přezkoumává, zda důvod pro odmítnutí žádosti trvá i v době rozhodování soudu o podané žalobě. I kdyby tedy byl žalobcem požadovaný trestní rozsudek vydán až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, i tak by soud musel nutně dospět k závěru, že žalobci je třeba požadovanou informaci poskytnout, neboť správními orgány zastávaný důvod pro odmítnutí žádosti již není s ohledem na skutkové okolnosti v době rozhodování soudu dán. Není totiž sporu o tom, že požadovaná informace existuje.
- [31] Z uvedených důvodů tedy soud shledal námitku žalobce, že mu měl být požadovaný rozsudek vydán, důvodnou.
- [32] Soud se dále vyjádří k dalším žalobním námitkám.
- [33] Žalobce namítal, že v řízení byly překročeny zákonné lhůty, neboť rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až po půl roce.
- [34] Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.: *„Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.“*
- [35] Podle ustanovení § 16 odst. 3 téhož zákona: *„Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.“*
- [36] Soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011-58. Teorie rozlišuje 2 typy lhůt, a to lhůty hmotněprávní (prekluzivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva, a tyto lhůty nelze vracet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu., zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zákoně ustanovení k ochraně proti nečinnosti dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu, jelikož by již samotným uplynutím lhůty správní orgány pozbyly možnost věc projednat a rozhodnout, ani nadřízený orgán by tak neměl možnost učinit opatření proti nečinnosti.
- [37] Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím,

nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. nebo žaloby zásahové dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s.).

[38] Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

[39] Dále žalobce namítal porušení ustanovení § 71 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutí správních orgánů neobsahují údaj „Vypraveno dne“.

[40] Podle ustanovení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu: *„Vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".“*

[41] Dle názoru soudu je zásadní předání stejnopisu k doručení, vyznačení uvedených slov skutečnost pouze doprovází. Je pravda, že na žalobou napadeném rozhodnutí, ani jinde ve spise není vyznačeno datum vypravení. Městský soud však dospěl k závěru, že tato skutečnost sice představuje vadu řízení, avšak ta nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nejedná se o skutečnost, která má dopad do žalobcových práv, neboť soudní ochrana proti rozhodnutí tím není dotčena, ani nebyla žalobci zkrácena lhůta k podání žaloby. Žalobce ostatně mohl do správního spisu nahlédnout, pokud by chtěl datum vypravení zjistit. Tento závěr je ostatně v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, podle níž pokud soud sice shledá vadu řízení a bude se jednat toliko o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem ke zrušení takového rozhodnutí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51).

[42] Zároveň soud považuje za vhodné uvést, že není pravdou, že by na prvostupňovém rozhodnutí nebyl požadovaný údaj vyznačen. Soud ze správního spisu zjistil, že u prvostupňového rozhodnutí je založen průvodní dokument obsahující údaje typu: „Došlo“ či „Vypraveno“. V tomto případě tak není pravdou, že by ze spisu nebylo patrné, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí vypraveno. Došlo k tomu dle tohoto dokumentu dne 24. 10. 2016 (bez otisku úředního razítka) a dne 24. 11. 2016 (s otiskem úředního razítka).

[43] Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

[44] Žalobce dále namítal, že žalovaný nepřihlédl k odůvodnění jeho odvolání ze dne 30. 12. 2016, ale vycházel pouze z blanketního odvolání ze dne 21. 11. 2016. Odvolání ze dne 21. 11. 2016 bylo podáno pouze z procesní opatrnosti, jelikož písemné vyhotovení prvostupňového rozhodnutí neobsahovalo zákonnou náležitost (otisk úředního razítka), a proto jej nebylo možno považovat za řádně doručené.

[45] Podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu: *„V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.“*

- [46] Soud nejprve uvádí, že v žalobcem odkazovaném rozsudku sp. zn. 7 As 23/2011 se Nejvyšší správní soud zabýval absencí údaje o datu vyhotovení rozhodnutí, nikoliv absencí otisku úředního razítka na písemném vyhotovení rozhodnutí. I přes to však lze jeho závěry obecně na projednávanou věc vztáhnout v tom smyslu, že absence otisku úředního razítka je nepochybně nezákonností, avšak ne každá nezákonnost nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Dle Nejvyššího správního soudu platí, že *„důvodem pro nezrušení rozhodnutí může být u neuvedení data vyhotovení zejména okolnost, že v kontextu dalšího obsahu rozhodnutí půjde o vadu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem. Neuvedení data vyhotovení rozhodnutí pak bude, právě s ohledem na konkrétní povahu rozhodnutí a jeho další náležitosti, pouze zřejmou nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, kterou lze napravit postupem podle § 70 správního řádu. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že v konkrétních, spíše však výjimečných, případech bude neuvedení data vyhotovení rozhodnutí takovou vadou, která svojí povahou a intenzitou překročí rámec zřejmé nesprávnosti, takže bude nezbytné rozhodnutí pro tuto vadu zrušit. Může tomu tak být například tehdy, bude-li napadené rozhodnutí vykazovat kumulaci více formálních vad, která sice nebudou mít za následek nicotnost, ale budou mít v důsledku této kumulace vliv na jeho zákonnost. Pokud však bude neuvedení data vyhotovení jedinou formální vadou rozhodnutí, nebude zpravidla na místě je jen pro ni rušit.“* Nyní projednávaná situace dle názoru soudu plně odpovídá závěru uvedenému výše, a proto nelze na absenci otisku úředního razítka jako jediné formální vady prvostupňového rozhodnutí, která nadto byla v řízení zhojena pohlížet jako na zásadní nezákonnost.
- [47] Soud si rovněž dovoluje ve shodě s žalovaným odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 229/2014, ze kterého vyplývá, že *„v případě absence otisku razítka by byl důvod pro zrušení rozhodnutí, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal.“* V daném případě nevyplývá z prvostupňového rozhodnutí žádná pochybnost, kdo jej vydal, přičemž toto bylo řádně žalobci doručeno.
- [48] Nadto lze uvést, že žalovaný v rámci odvolacího řízení přihlížel nejen k žalobcovu odvolání ze dne 21. 11. 2016, ale též k jeho podání ze dne 30. 12. 2016, tudíž do práv žalobce nemohlo být nijak zasaženo.
- [49] Závěrem k této námitce lze konstatovat, že usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, na které odkazoval žalobce, se jednak zabývalo veřejnou listinou vydávanou v občanském soudním řízení, a jednak v tomto případě došlo k tomu, že na této listině chyběl podpis a došlo v řízení ještě k dalším procesním vadám. Jednalo se tak o zcela odlišnou situaci od právě projednávaného případu.
- [50] Soud tak uzavírá, že ani tuto námitkou neshledal důvodnou.
- [51] S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto jej ve výroku I. tohoto rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
- [52] Zároveň soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že je třeba zrušit i rozhodnutí prvostupňové dle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., a to z toho důvodu, že dospěl k závěru, že důvody pro odmítnutí žádosti nejsou dány, a zároveň je to povinný subjekt (správní orgán I. stupně), kterému je třeba ve smyslu ustanovení § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., naříditi poskytnutí požadované informace.

- [53] Vzhledem k tomu, že soud výše v rozsudku dospěl k závěru, že důvody pro odmítnutí žádosti o informace neobstojí nejen nyní při soudním přezkumu, ale neměly obstát ani v době rozhodování odvolacího správního orgánu, neboť předmětný trestní rozsudek byl v rozhodné době již vypraven, tak soud povinnému subjektu ve výroku II. nařídil poskytnout žalobci k jeho žádosti o informace ze dne 7. 10. 2016 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015, sp. zn. 57 T 1/2013.
- [54] Zároveň však soud nařídil poskytnout tento rozsudek v anonymizované podobě, což odpovídá požadavku věty první ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 8a téhož zákona, které stanoví, že *„[i]nformace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
- [55] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměnu zástupkyně žalobce Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky. Mimosmluvní odměna činí 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, účast na jednání) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 9 800 Kč.
- [56] Soud na závěr uvádí, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spočívající v mimosmluvní odměně a náhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby, a to žalobu a její doplnění, neboť tyto úkony učinil žalobce sám za sebe v době, kdy ještě nebyl procesně zastoupen. Rovněž pak žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku k vyjádření žalovaného, neboť v ní žalobce pouze opakoval svá tvrzení a své námitky uplatněné již v jeho dřívějších podáních (v žalobě a v jejím doplnění).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu